

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.28/2016/6. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2017. évi január hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 6.B.214/2014/61. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.364 (tizenötezer-háromszázhatvannégy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás

A Szekszárdi Törvényszék a 2016. évi április hó 28. napján kelt 6.B.214/2014/61. számú ítéletében vádlottat a Btk.160.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntette miatt 2 év börtönfokozatú szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendelése esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő nap, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 626.933 forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt felmentés érdekében, másodlagosan a cselekmény eltérő minősítése és a büntetés enyhítése céljából jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a perbeszédében bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel, és azt pontosítva a vádlott felmentése mellett másodlagosan a terhére rótt cselekménynek gondozás elmulasztása büntetteként vagy gondatlanságból elkövetett emberölés vétségeként történő értékelését, és a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott és védője által a felmentésre, illetve az eltérő minősítés megállapítására és a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági

hibáktól és hiányosságoktól: az kellő mértékben felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a vádlott és a sértett életvezetésére nézve számos tanút kihallgatott, akiknek tudomásuk volt a vádlott és a sértett életviteléről, szokásairól, így arról is, hogy a házaspár mindennapjaira a rendszeres szeszes ital fogyasztás is jellemző volt, az alkoholbeteg sértett lényegében naponta lerészegedett. A tanúvallomásokon túlmenően több szakértői véleményt is beszerzett, majd a szakértőket a tárgyaláson is meghallgatta.

A tanúvallomások, az orvosszakértői vélemények és a vádlott ténybeli beismerő vallomása alapján helytálló tényállást állapított meg, amely a Be.351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ügy előzménye volt, hogy a sértett 2013. július 24. napján kerékpározás közben belterületén esett, amelynek következtében agyzúzódást és lágy agyhártya alatti vérzést szenvedett, valamint a jobb könyöksúcsán a singcsont proximális végén 7-13 mm szélességű, nyílt törési rés alakult ki, amelybe 10x7 mm nagyságban kőtörmelék is beékelődött. E sérülés ellátása véget a sértettet a vádlott ai kórházba szállította, ahol a jobb könyökét megműtötték. A sértett 2013. július 30. napjáig kórházi kezelés alatt állt, majd saját felelősségére otthonába távozott.

Kétségtelen, hogy a sértett kórházból történő távozása és a halála bekövetkezése, azaz a 2013. évi augusztus hó 9. napja közötti időszakban történetekkel összefüggésben objektív bizonyíték nem állt rendelkezésre, hiszen a házaspár által lakott ingatlanban csak a vádlott és a sértett tartózkodott. E körben azonban a törvényszék helyesen járt el, amikor az egyéb bizonyítékok alapján vont következtetést arra vonatkozóan, hogy milyen módon következett be a sértett állapotának romlása, majd a halála.

Az ügyben beszerzett, egyező tartalmú igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy a sértett könyöksérülése elfertőződött, nála szepszis, majd súlyos szepszis alakult ki, amely közvetlen életveszélyes állapotot eredményezett. Az sem volt vitatott, hogy megfelelő orvosi ellátás hiányában a szepszis gennyvérűséget (köznapi szóhasználatnál vérmérgezés) okozott.

A védő a másodfokú eljárás során arra hivatkozással indítványozta a vádlott felmentését, hogy a vádlott nem orvos, ezért nem volt tisztában a sértett állapotával, így azzal, hogy megfelelő orvosi ellátás hiányában a halála is bekövetkezhet.

Az elsőfokú bíróság helytálló érveléssel vetette el a vádlott e körben előterjesztett védekezését. Ezt kiegészítve arra szükséges még utalni, hogy a sértett könyökről készült fényképfelvételek alapján még a laikus szemlélő számára is megállapítható volt, hogy a sértett a kórházból történő hazatérését követően nem a gyógyulás útjára lépett, hanem állapota rosszabbodott. Miután a vádlott nem vitatottan átkötötte a sértett sebét, ezt látnia kellett, azaz tisztában kellett lennie azzal, hogy állapota rosszabbodott, amelyet a boncolás adatai is alátámasztottak, hiszen a halottvizsgálatkor a sértett könyöksebében kikelt, mozgó léglyárvák voltak.

Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a vádlott és a sértett között fennálló házastársi kapcsolat speciális jogi kötelezettséget jelentett a vádlott részére az általános segítségnyújtási kötelezettségen túlmenően is, melyet az elkövetéskor hatályban volt 1952. évi IV. törvény 25.§-a is előírt.

A vádlott tehát nem közvetlenül a sértett halálának okozásáért, hanem bekövetkezésének a meg nem akadályozásáért felelt.

Sérrelmezte a vádlott a másodfokú eljárás során, hogy az elsőfokú bíróság a tényállásban rögzítette, miszerint a vádlott eltúrte, hogy a sértett szobájába a háziállatok bemenjenek, ott ürítsenek. Azon túlmenően, hogy ezen megállapításnak a büntetőjogi felelősség szempontjából jelentősége nem volt, a másodfokú bíróság arra kíván rámutatni, hogy az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette e tényeket is, hiszen azt az e körben tett egyező tanúvallomások mindenben alátámasztották.

Nyilvánvalóan nem foghat helyt a vádlott arra történő hivatkozása sem, hogy a Község Önkormányzati Hivatalában nem kapott segítséget a sértett ellátására vonatkozóan, hiszen tudnia kellett, hogy a községben ilyen feladat ellátására szakképzett személyzet nem áll rendelkezésre. Az a vádlotti kifogás pedig, hogy a mentők nem ún. „svájci pontossággal” érkeztek a sértetthez azért sem bírt jelentőséggel, mert a mentők kiérkezését jóval megelőzően a sértett már elhalálozott.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére. A felmentést célzó fellebbezések tehát eredményre nem vezethettek.

A cselekmény minősítése is megfelelt a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak.

Amint arra az elsőfokú bíróság szintén helyesen utalt, a gondozási kötelezettség elmulasztásának büntette és a gondozási kötelezettség elmulasztásával elkövetett emberölés között az alapvető különbség az, hogy míg az előbbi bűncselekmény eredménye a gondozásra szoruló személy életének, egészségének vagy testi épségének veszélyeztetése, az emberölésnél az elkövető tudata átfogja a halál bekövetkezésének a lehetőségét és ezt kívánja vagy ebbe belenyugszik. Jelen ügyben nyilvánvalóan ez utóbbról volt szó, hiszen a vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy a sértettnek a folyamatosan romló állapota miatt a halála is bekövetkezhet.

Az emberölés vétsége pedig a vádlott eshetőleges szándékára tekintettel szintén nem volt megállapítható.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta, azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki.

A Btk.160.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntette öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, melynek Btk.80.§ (2) bekezdése szerinti középértéke tíz év.

A Btk.82.§ (1) bekezdésének és a (2) bekezdés b) pontjának alkalmazásával kiszabott 2 évi szabadságvesztés és annak 5 évi próbaidőre történő felfüggesztése még az enyhe fokban kóros elmeállapotú vádlott vonatkozásában is eltúlzottan enyhe, azonban annak súlyosbítására az ezt célzó ügyészi fellebbezés hiányában a másodfokú eljárásban nem kerülhetett sor.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be.339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Pécs, 2017. január 10.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 6.B.214/2014/61. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.28/2016/6. számú végzése folytán 2017. évi január hó 10. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: